

hans Dissens med Generalløjtnant Gørtz; jeg tror derfor, at det ikke er nogen utiladelig Insinuation af mig, naar jeg gaar ud fra, at Ministeriet ikke vilde have fundet Anledning til at skride ind imod Trafikministeren eller have ønsket, at der skulde skrives ind mod ham, hvis virkelig hans Udtalelser vare faldne saaledes som anført i „Nationaltidende“, og jeg skønner det saa meget mere, som der er fremkommet fra enkelte Medlemmer af Ministeriets Side, om ikke de samme Ytringer, saa dog Ytringer, der gaa i noget lignende Retning. Stillingen er altsaa vanskelig. Spørgsmaalet bliver nu: Vil Ministeriet tage sig af denne Sag med „Hobro Avis“? Tidligere er det sket.

Hvor en hel Klasse som her — der er intet Navn nævnt, jeg faar ganske vist nogle Ubehageligheder i Spidsen af Artiklen, men det skal jeg tage ganske roligt — bliver stemplet, kan ingen Officer som Sagsøger tage sig af Sagen, den Regel er slaaet fast ved Domstolene. Den eneste, der kan anlægge Sag paa Officerernes Vegne, er Krigsministeren. Det er sket ved to lignende Lejligheder. Det ene var i 1888 i Anledning af en Artikel — jeg kan ikke huske den, men der er maaske et æret Medlem, der bedre kan huske den end jeg. I den anden Artikel, der var skreven af en Redaktør Jordan fra Lolland-Falster, bleve Officererne fornærmede. I begge Tilfælde anlagde Krigsministeren Sag, og de paagældende bleve straffede. Her er der Anledning til at anlægge Sag for at faa den paagældende straffet. Men bliver der ikke anlagt nogen Sag, bliver der intet gjort, faar man Lov til paa den Maade at haane Hærens Befalingsmænd, have disse — Officerer og Underofficerer — ikke længer noget Værn.

Forsvarsministeren (Krabbe): Det ærede Medlem, som nys havde Ordet, bebudede i sin Tale, at han vilde forlade Salen, naar han havde talt, og jeg har i den Anledning begæret Ordet straks. Jeg ønskede nemlig ikke, at den meget personlige Bemærkning, jeg vilde fremsætte til det ærede Medlem, skulde blive udtalt i hans Fraværelse. Denne Bemærkning gælder ikke nogen af de meget vilkaarlige Omskrivninger af visse Udtalelser, de til Dels elskværdige Karikeringer af, hvad jeg har sagt, baade her og ved tidligere Lejligheder, alt dette skal jeg lade ligge. Derimod var der en Opfordring til mig, der gjorde, at jeg begærede Ordet straks. Det

var det ærede Medlems Anklage mod mig for ikke at have taget den Officer i Forsvar, som var bleven angrebet paa et tidligere Stadium af denne Forhandling. Derom vil jeg sige til det ærede Medlem, at naar der er rettet Angreb paa en Officer, og Krigsministeren lader sig forelægge de fuldstændigste og paalideligste Oplysninger, der kunne tilvejebringes om dette Forhold, og disse Oplysninger stille den paagældende Officer fuldstændig frigjort for de Anklager, der ere rettede mod ham, er det min Mening, at det er den rette Maade, hvorpaa Ministeren tager Officeren i Forsvar, og naar det ærede Medlem her som andetsteds vil gøre sig til Talsmand for Hærens Officerer overfor den Institution, som han ser med et saa skævt Blik til, nemlig den civile Krigsminister, tillader jeg mig at udtale, at jeg har den Fortrøstning, at Hærens Officerer ville give mig Ret i, at det er en bedre Maade at tage en anklaget Officer i Forsvar paa end ved Anvendelse af Fraser.

Det var kun dette ene Punkt, der havde foranlediget mig til at tage Ordet, men da det er muligt, jeg ikke faar Lejlighed til at tale senere — thi der er vel ikke nogen Grund til at genoptage Forhandlingen om de mangfoldige Spørgsmaal, som dels ligge i og dels ere inddragne i den Sag, der her foreligger — vil jeg slutte med at sige, at jeg som Besvarelse af den her i Tinget til mig rettede Forespørgsel har stillet i Udsigt, at jeg vil tillade mig for dette høje Ting at stille Forslag, hvis Indhold jeg paa Anledning har betegnet som en gennemgribende Revision af den bestaaende Strafferetspleje for den væbnede Magt. Jeg har betegnet det saadan, men jeg har dels set, dels i denne Sal hørt, at man ikke har lagt Mærke til, hvad jeg har sagt: en gennemgribende Revision. Jeg har sagt det, fordi det er Væsenpunkter, Forslaget vil vedrøre, men man har taget det, som om jeg har sagt: en almindelig Revision af Straffeloven for Krigsmagten og den militære Retspleje. Det er en Sag, som ikke direkte er paakaldt i Forespørgselen, saaledes som jeg forstaar den. Men det er mig en Glæde her at sige, at ifald det skulde times mig at indtage den Plads, jeg nu har, til det Øjeblik, da Paabegyndelsen af dette Arbejde er modent, vil jeg sætte al min Evne ind paa at faa gennemført en tidssvarende almindelig Revision af den militære Straffelov, som i høj Grad trænger dertil, og en almindelig Revision af den militære Strafferetspleje, der, selv om denne gennemgri-